

Příběhy květin

Čekanka

Pověst říká, že jedna dívka s překrásnými modrými očima měla milého, kterého jí odvedli na vojnu. Slíbila mu, že na něho bude čekat. Každý den stávala u cesty. Prošla spousta chlapců a mužů, jen její milý se nevrátil. Ona však čekala tak dlouho, až se proměnila v květinu. Její kvítka jsou modrá jako její oči, a to proto, aby ji její milý poznal, až se vrátí. Ve válkách zahynulo mnoho mužů, na které čekaly jejich matky, manželky, nevěsty, které se později proměnily ze smutku v čekanky. A protože jich bylo hodně, lze čekanky spatřit všude - u cest, na náspech, v příkopech, nádražích, přístavech. Čekanka se stala symbolem věrné, čekající lásky.

Maceška

Kdysi žila vdova se čtyřmi dcerami. Dvě měla vlastní, dvě zbyly po muži. Vdova s vlastními dcerami ráda chodívala na tancovačky. Jednou se vrátily ze zábavy až nad ránem. Dcery si sedly každá na jednu židli, matka se rozvalila na dvě a nevlastním podstrčila malou podnožku, aby jim rozvázaly boty. Pán Bůh se nahněval, všechny proměnil v pětilistý květ. Skromné sirotky nahoře jsou nejhezčí. Pod nimi vidíte dvě sestry tanečnice, každou zvlášť a dole si hoví macecha s hrbem. A lidé tomu kvítku říkají maceška

Heřmánek (Chamomilla)

Je jednou z ingrediencí nápoje lásky. Jeden rytíř měl syna Heřmana. Heřman byl ještě malý, a tak mu maminka říkala Heřmánek. Rytíř odjel do války, ve které padl. Jeho manželka po té hrozné zprávě vážně onemocněla. Žádný lékař jí nedokázal pomoci. Malý Heřman chodíval každý den do blízkého lesa, kde měl své oblíbené místečko, o kterém nikdo nevěděl. Tam si dovilil plakat, protože kdyby mu maminka umřela, zůstal by na světě sám. Jednou ale uslyšel jemný hlas, který se ho ptal, co ho trápí. Byla to víla, která se starala o květiny na louce. Heřmánek se jí svěřil. Víla se rozhodla mu pomoci. Dala mu malou kytičku drobných voňavých kvítků se žlutým středem a bílými okvětními lístky. Takovou květinu Heřmánek nikdy neviděl. Víla mu řekla, že ji má zalít horkou vodou a dát mamince vypít. Heřmánek tak učinil. Sotva jeho matka ucítila vůni nápoje, otevřela oči, posadila se a všechno vypila. Za chvíli jí bylo lépe a lépe. Když si druhý den vyšla ven, všude, kudy Heřmánek včera šel, rostla ta kvítka. A lidé z okolí přicházeli, trhali je a pili z nich odvar, aby se uzdravili. A protože jim je donesl Heřmánek, začali je také tak nazývat.

ROZRAZIL REZEKVÍTEK

Rozrazil rezekvítek znaly již naše babičky. Říkaly mu jednoduše: bouřka nebo méně často také hromničník nebo pršavka. Věřily totiž, že Rozrazil je kytky, která dokáže po utržení přivolat hromy a blesky. Těžko říct, na čem se tato pověra zakládala. Možná se mu tak říká proto, že má nádherně modrou barvu, nebo také proto, že mu brzy po utržení opadají kvítka - stejně, jako by pršelo.